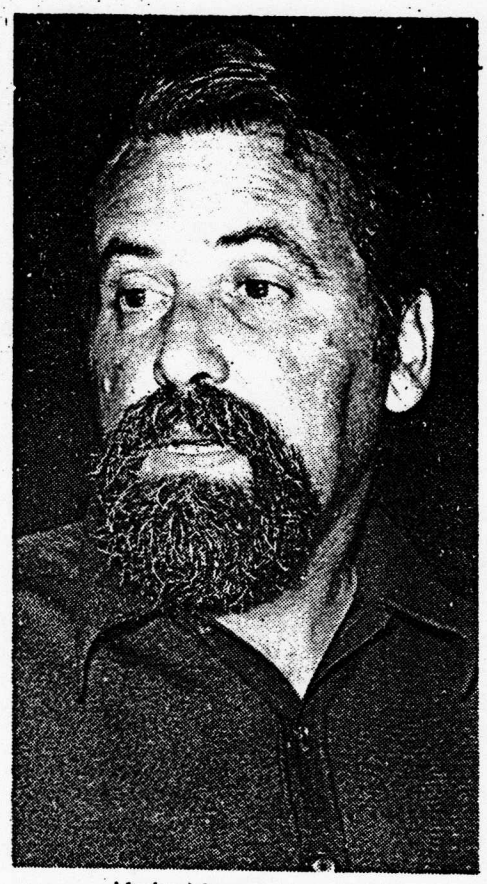
1977

STVARAOCI I DJELA

Kontinuitet likovne vizije

Slikar Vasko Lipovac, Kotoranin, već dvanaest godina živi i djeluje u Splitu. Opijen fantastičnim pejzažem Kotora, Lipovac nije povukao granicu između svoga djela i pejzaža, već je najtananijim nitima svoje inspiracije pokušao i pokušava stvoriti kontinuitet likovne vizije kakva se rađa i javlja na ovom našem tlu od najranijih datuma i spomenika naše likovne baštine.

Vasko Lipovac

Piše: Veljko Vučetić

Lipovac je dosta radio u takozvanoj primijenjenoj umjetnosti za hotele i razna druga javna glasilišta likovne kulture i bio prisiljen stvoriti takva djela koja će ujedno značiti ne samo simboliku našeg duhovnog pejzaža već i modernu eksplikaciju likovnih umjetnosti. Mislim da u tome on i lijepo uspijeva jer je baš u različitim materijalima svojc likovne vizije uspio posvjedočiti svoj talent. I što je glavno: razni materijali nisu predstavljali odt ojnost njegovoj inspiraciji već su podvostručili njegovu znatiželju da ih se svlada i oplemeni svojom kičicom.

Prve njegove izložbe bile su usko vezane za ambijent Kotora, i tu je simbolika pejzaža ostala evidentna kao putokaz njegovim likovnim idejama. Očito, da je to bilo traženja vlastitog puta. Jer upravo kasnije vizije govore da je od te vremenske patine ostalo samo na likovnim znakovima koji povezuju novu likovnu ideju.

Ta Lipovčeva ideja bila je u stvari redukcija, i to posvemašna redukcija materijala na čistotu linija. Upravo najnoviji radovi glasno govore o toj čistoti vizije, gdje su se nježne boje vinule uz vrlo rijedak crtež i glasno progovorile da je Lipovac na putu potpunog oslobađanja od tradicije kakva se ona javljala na ovom našem području.

Zanimljivo je uopće promatrati ovu likovnu preobrazbu, jer bi za svaku fazu ovog rasta i nastajanja pronašli adekvatni opravdavajući termin.

Mnogi likovni kritičari pitali su se kako se to skulptura javila u likovnoj fantazmagoriji Vaska Lipovca. A on im mirno odgovara da je svladavanje raznih prostora i materijala vinulo njegovu viziju i izvan štafelaja i priljubilo ga čak uz skulpturu u kojoj je nastojao utisnuti isti takav svijet svoje vlastite likovne naive.

Kosta Angeli Radovani je o ovom Lipovčevu problemu pisao ovako: „Njegova je zaigranost u alternative prostornog zamišljaja ipak ljudska drama. Premještanje figura iz kocke u kocku, uopće, njegovo trijezno i oprezno zapremanje odnosa i ne sakriva pitanje kakvom je to svrhom nošeno, što nije nestašno i nije usmjereno zabavljački. Ni znatiželja za međusobne dodire tvari, taj slučajni paralelizam s tolikim današnjim vježbama, ne određuje ništa.

Njegova je plastika jasni volumen, dakle u sukobu s nametnikom pokrenutog ezoteričnog, nije konformistička. Oslonjena na pučku anegdotiku, ona se isključuje iz sfere suvremenih aleksandrizama, i ne traži krepčiju riječ od poslovice".

Vasko Lipovac je i dalje u traženju svoje likovne brazde. Kao da se počinje ispočetka, to je drama svake umjetničke inspiracije. Istina, njegova nas je skulptura iznenađivala i katkad djelovala šokantno i bizarno, kao izazov pažnji i ljudskom oku nasuprot. Ali, takva je sudbina umjetnosti da balansira između trajnosti i nemogućeg, između realnosti i zbilje, između naive i konkretne vizije koja ne trpi polovično i svakidašnje, već apsorbira sve tragove vremena i novu tvorevinu, koju bismo na primjerima slikarstva Vaska Lipovca nazvali kontinuitetom likovne vizije, i redukcijom optičke skale na vizuru najljepših blagih tonova.

— . Δ - 5. 2. 1977